

BỘ I – Độc Dược Đoạn Trường**Hồi 1****Làm sao mưu sát Nhất Trộn Phong****1.**

Trước khi bộ đầu Quách Thương Hùng xảy ra chuyện, đang điều tra một vụ án. Vụ án này không những rất náo động, liên đới cũng nhiều, hơn nữa còn không có manh mối, căn bản là một vụ án không đầu không cuối.

Vụ án này khiến cho Quách Thương Hùng cảm thấy vô cùng phiền não và nôn nóng, vì vậy thời gian ở lại nha môn và ra ngoài thăm dò điều tra tương đối nhiều, thế nên thường xuyên về nhà rất muộn.

Do đêm hôm đó bộ đầu Quách Thương Hùng cuối cùng cũng đã tìm được một chút đầu mối của vụ án này, y có tính cách kiên trì, chuyện gì cũng phải làm đến cùng nên đã nghiên cứu đầu mối này cho đến tận khuya. Lúc y bắt đầu có chút mệt mỏi, cảm thấy đã đến lúc cần về nhà nghỉ ngơi thì đã qua canh hai mất rồi.

Quách bộ đầu khoác tấm áo bào, quyết định đi về nhà trong đêm, trong tay cầm mấy chiếc bánh rán, một bình rượu gạo, định nửa đêm đánh thức diệt nhi đang ngủ say của mình, thảo luận án tình với y cho tới sáng, biết đâu gã diệt nhi quỷ tinh linh này lại có thể gợi ý cho y điều gì đó để phá án.

Nhà của bộ đầu Quách Thương Hùng cách nha môn tới ba dặm, ở giữa còn có một vùng đất hoang và một nghĩa địa lớn.

Đêm hôm đó mới mừng bảy, mừng tám, mây đen lại dày đặc che kín cả bầu trời, ánh sáng của vầng trăng non chỉ mờ mờ lẩn khuất sau làn mây, cả đường cũng chiếu không rõ, chỉ có những hố trũng đầy nước là phản chiếu những tia sáng yếu ớt màu nhàn nhạt mỏng manh.

Nhưng Quách Thương Hùng là một trong Tiểu Tứ Đại Danh Bộ của vùng Lương Hà này, y từng lập chí trở thành một trong Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ, nên làm sao mà sợ đêm tối? Lẽ nào lại sợ ma quỷ? Vì vậy trên đường đi, Quách đại bộ đầu cảm thấy rất thoải mái ung dung, tay vung vẩy sợi dây buộc bầu rượu và mấy chiếc bánh rán, miệng khẽ thổi một khúc nhạc vui, chậm rãi bước trên con đường vắng đi về nhà.

Khi y đi qua nghĩa địa thì đã quá canh ba.

Mỗi ngày Quách Thương Hùng đều đi qua mộ trường, gan y lại lớn hơn trời, ngũ tác kiểm thi nghiệm chứng làm ruột gan lòi ra đầy đất y cũng nhìn mà chẳng buồn chớp mắt, hướng hồ y còn từng đến Mãnh Quỷ Miếu mà ai ai cũng kinh sợ, bắt sống bọn phỉ đồ giả thần giả quỷ ở đó về nha huyện xử lý, thế nên nửa đêm canh ba đi qua nghĩa trang với Quách Thương Hùng mà nói là một chuyện hết sức bình thường, bình thường như mỗi bữa ăn cơm với thịt với rau vậy.

Nhưng hôm nay đích thực có chút gì đó bất bình thường.

Bởi vì trong mộ trường có tiếng đinh đục vang lên.

Quách Thương Hùng lập tức dừng bước, nghiêng tai lắng nghe, không ngờ lại không nghe thấy gì, lúc này sương mù mờ mịt, ánh trăng hôn ám, khu mộ địa hoang tàn vắng vẻ không một bóng người, nhưng lại không thể nhìn rõ.

Quách Thương Hùng lắc lắc bình rượu gạo trên tay, rõ ràng là y chưa hề uống giọt nào vào bụng, không thể vì ngà ngà say mà nghe lầm được, hơn nữa làm người trong nghề này, cho dù là đã say rượu, hai mắt díp tịt lại đi chẳng nữa, đôi tai vẫn có thể phân biệt được con vật vừa bay qua đầu mình là chim hay là dơi nữa.

Bằng không, bất cứ lúc nào y cũng có thể bị người khác cắt đầu xuống ngâm rượu.

Nghĩ tới đây, Quách Thương Hùng không khỏi nhếch mép cười khổ.

Trong số những người làm nghề này giống y, có một vị tên gọi Truy Mệnh, cho dù là đã uống mười bảy mười tám cân rượu, say bảy tám phần, nhưng xưa nay vẫn chưa ai có thể đụng đến nửa cọng tóc của người này trong lúc y say rượu.

“Đây gọi là tuyệt kỹ thần kỳ rồi, còn bản thân mình, vẫn còn chưa có bản sự đó”.

Quách Thương Hùng trầm nghĩ.

Y đang nghĩ như vậy, thì tiếng dùi đục lại vang lên bên tai.

Lần này thì không thể nghe lầm được nữa.

Đó là tiếng đinh sắt đóng vào quan tài bằng gỗ.

Canh ba nửa đêm, lại có người đóng quan tài trong khu mộ địa, đúng là gặp ma rồi.

Quách Thương Hùng trầm kết luận: “Nếu là tang lễ bình thường chính đáng, không thể tiến hành vào giữa lúc bán dạ thâm canh thế này được, trừ phi đây không phải là tang lễ, hoặc giả có là mai táng thì cũng là một tử thi rất đáng ngờ vực”.

Vừa nghĩ đến điểm này, tả thủ Quách Thương Hùng vẫn xách bầu rượu và gói bánh, nhưng hữu thủ đã đặt lên chuôi đao, thân hình chìm vào trong khu mộ địa.

Y không lên tiếng quát tháo, cầm tặc phải cầm vương, bắt trộm phải bắt tận tay, thế nên y quyết định lặng lẽ đến gần xem cho rõ ràng trước đã.

Lúc y lướt mình qua những ngôi mộ cỏ dại mọc đầy để tới chỗ phát ra âm thanh, thì tiếng đinh sắt đóng vào quan tài vẫn vang lên đều đặn, song đợi khi y đến cách đó chừng một trượng thì thanh âm đột nhiên lại im bật.

Quách Thương Hùng khẽ chau mày, khu mộ về đêm tĩnh lặng như một toa tử thành, không nhìn rõ thứ gì, không nghe được bất kỳ thanh âm nào ngoại trừ tiếng thở, tiếng tim đập của chính bản thân y.

Hồi lâu sau, tầng mây mù mịt trên cao từ từ tản ra, ánh trăng vàng nhạt rơi xuống khiến cho Quách Thương Hùng vận hết mục lực lên, có thể nhìn rõ được một số sự vật ẩn hiện sau làn sương đêm mờ mờ ảo ảo.

Lúc này tiếng côn trùng kêu, tiếng ếch ương, cóc nhái, tiếng ve sầu, thậm chí là tiếng mèo kêu, tiếng cú kêu cơ hồ như không hện mà cùng lúc vang lên. Từ sau khi tiếng đinh đóng vào quan tài chối ta kia tắt lịm, cả không gian cơ hồ như đã tĩnh lặng đến cực điểm, giờ đây trùng điệp đột nhiên cùng lúc cất tiếng kêu vang, ngược lại khiến cho Quách Thương Hùng cảm thấy hơi giật mình kinh hãi.

Y cẩn thận bước thêm năm bước nữa, lơ mơ nhìn thấy dưới đất có một đất vàng bị đào lên đùn thành đống, ba bốn cỗ quan tài, xẻng, cuốc ... nhưng không thấy người đâu!

Nửa đêm canh ba, kẻ nào đến đây đào những quan tài này lên, đào lên để làm gì?

Nếu như có người đào lên, vậy người đâu mất rồi?

Quách Thương Hùng đảo mắt một vòng, khắp nơi đều là những mộ phần nằm la liệt không theo một trận tử nào, màn sương lạnh âm u mờ mờ che phủ, xa xa có tiếng sói hoang tru đêm, gần hơn là mấy thi thể tàn khuyết bất thành nhân dạng bị lũ chó hoang cắn xé, khung cảnh thật không khác gì một quỷ vực dưới âm tào địa phủ vậy ...

“Lẽ nào không phải là người đào mộ lên, mà là...”. Quách Thương Hùng nghĩ tới đây, không khỏi rung mình lên một cái.

Đúng vào lúc y rung mình lên đó, tiếng trùng điệp bốn phía lập tức im bật.

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, chợt nghe “đinh” một tiếng, một đạo kiếm quang đã đâm tới mi tâm của họ Quách.

Nếu không phải trước khi đạo kiếm quang này loé lên, tiếng côn trùng đột nhiên im bật, khiến trong đầu Quách Thương Hùng chợt có ý nghĩ “có người đang tới gần” y đã không thể nào tránh nổi một kiếm này rồi.

Cùng lúc ý nghĩ “có địch nhân” loé lên trong đầu, đao của y đã xuất ra.

“Cheng!”.

Một đao kịp thời này của Quách Thương Hùng, đã đỡ lấy kiếm chiêu.

Đối phương lập tức thu kiếm, rồi lại đâm tới vùng bụng của họ Quách.

“Xoạt!”.

Đối phương rút kiếm sau đó phát kiếm chỉ trong nháy mắt, giống như là một kiếm này vốn đã đâm vào tiểu phúc của Quách Thương Hùng vậy.

Nhưng đao của y cũng lập tức trầm xuống.

“Choang!”.

Đao kiếm lại đập mạnh vào nhau, làm hoa lửa bắn tung toé.

Đó chỉ bất quá là một sát na ngắn ngủi, thời gian chưa đầy một cái nháy mắt, nhưng Quách Thương Hùng đã kịp nhận ra đối phương vận thanh y, kinh trang, che đầu che mặt, song mục sáng rực”.

Bốn ấn tượng này lập tức đã khắc sâu trong đầu y. Đây chính là một trong những sở trường của Quách Thương Hùng, ghi nhớ tướng mạo hình dạng của kẻ tấn công chỉ trong thời gian nháy mắt, chỉ nội điểm này cũng đủ thấy y được xưng tụng là Tiểu Tứ Đại Danh Bộ quả thật không phải là do may mắn.

Đúng lúc này, chợt nghe “vù” một tiếng, sau lưng Quách Thương Hùng lại vang lên tiếng lưỡi kiếm rít gió.

Thanh kiếm này cơ hồ còn nhanh hơn cả kiếm phong, Quách Thương Hùng vội hét lớn một tiếng, quăng bầu rượu và túi bánh trên tả thủ ra phía sau, khiến kẻ xuất kiếm hơi chậm lại mất một nhịp, rồi vung đao về phía sau cản lại.

“Đinh!”.

Đao kiếm chạm nhau, lại bắn ra những tia lửa đẹp mắt.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Quách Thương Hùng cũng đã nhìn rõ người vừa tập kích sau lưng mình: hoàn toàn giống với thanh y mông diện nhân vừa nãy.

Y thâm kêu khổ một tiếng: “Gặp ma rồi!” Kẻ phía sau lưng lại đâm tới một kiếm nữa.

Quách Thương Hùng vội vàng đưa đao lên đỡ lấy, vừa đánh vừa lùi, y không lùi về phía sau mà lùi về chéo về phía bên trái, như vậy hai bên tả hữu đều có địch nhân, nhưng phía sau lại không có người ám kích. Cách thoái lui này, là kinh nghiệm y có

được sau hàng trăm trận chiến lớn nhỏ, đặc biệt là những trận dạ chiến hung hiểm, như vậy có thể tránh được mối lo vùng bụng và vùng lưng bị thương.

Nhưng lúc này bên tai y chợt vang lên một tiếng “vù”, một đạo kiếm phong khác lại đâm tới sau lưng, so với kiếm thế của hai người trước thì còn nhanh hơn gấp bội.

Trong chớp mắt, Quách Thương Hùng đã rơi vào thế trái, phải, và phía sau đều có cường địch.

Theo lý mà nói, trong khi bị cường địch ở hai bên tả hữu hợp kích, Quách Thương Hùng ngàn vạn lần cũng không thể tránh nổi một kiếm đâm từ phía sau này. Nếu như ngoại hiệu của y không phải là Nhất Trận Phong.

Nhưng y chính là Nhất Trận Phong Quách Thương Hùng.

Tinh hoa võ công của y không phải là quyền đầu, cũng không phải đao pháp, mà là khinh công.

Chỉ nghe Quách Thương Hùng kêu lên một tiếng quái dị, dậm mạnh chân xuống đất, tung người bay lên cao một trượng ba thước, tả tả bay ra xa mười bảy mười tám thước, hạ thân xuống một cành cây.

Ba thanh kiếm cùng đâm trượt mục tiêu, chạm phải nhau phát ra những tiếng “đình đình”, ba tên sát thủ mượn lực kiếm chạm nhau, trong nháy mắt đã tung ngược mình lại biến mất trong màn đêm thăm thẳm, sau những tấm thạch bia.

Quách Thương Hùng đứng một chân trên cành cây, hồi lâu sau cũng không dám nhảy xuống., trong lòng thầm suy tính: “Nếu ba người bọn chúng lại liên thủ tấn công, bản thân mình liệu có chống đỡ nổi không? Nếu đối phương không chỉ có ba người thì sao? Những kẻ này rốt cuộc là ai mà võ công nguy dị, kiếm pháp tốc độ nhường này?”.

Quách Thương Hùng chợt nhớ tới mười hai người trong truyền thuyết ... không khỏi khẽ rùng mình một cái, nhưng ngay sau đó y lại nghĩ: “Không thể nào, đó là mười hai người, đâu phải chỉ có ba người”.

Cũng may là chỉ có ba người!

Một lúc khá lâu sau đó, vẫn không hề thấy một chút tiếng động nào, Quách Thương Hùng thầm mắng: “Ma quỷ thật!” rồi thở lên tiếng: “Này, bằng hữu, đừng trốn tránh nữa!”.

Nhưng đáp trả lại y chỉ là một sự yên lặng tưởng chừng như vĩnh hằng, giống như y đang đối thoại với một phần vậy.

Quách Thương Hùng không kềm chế nổi, lớn tiếng quát: “Này, bằng hữu, có giỏi thì đừng có lén lén lút lút, rút ra đây cho ta!” Lúc này trời đã gần sáng, xa xa có tiếng gà gáy văng vẳng vọng về, Quách Thương Hùng giờ mới biết địch nhân đại khái đã bỏ đi hết rồi, điều này làm y vừa cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm thấy ử rử chán nản.

Nhẹ nhõm đương nhiên là vì đại địch đã rút lui, sinh mạng của bản thân không gặp hiểm nguy, ử rử chán nản là vì y thân là đại danh bộ Nhất Trận Phong của vùng Lưỡng Hà, vậy mà đứng đây để hứng gió lạnh, cả hình dáng của đối thủ thế nào, nửa đêm đóng quan tài làm gì cũng không biết nốt.

Y là một đại bộ đầu, thế này thì còn mặt mũi gì nữa chứ?

Nhưng trong màn sương, đôi mắt y chợt sáng bừng lên.

Y nhảy xuống khỏi cành cây mềm mại như một con lỵ miếu, cẩn thận như con chuột đang lăn quả trứng, lại gần quan sát lỗ huyết bị đào lên, bên trong và bên ngoài quan tài.

Sau đó mắt y lại càng sáng hơn.

Y đã phát hiện điều gì?

Bất kể là y phát hiện được điều gì, từ nụ cười lộ ra trên khoé miệng, bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được, điều y phát hiện được khiến y vô cùng hài lòng.

Dường như Quách Thương Hùng đang chuẩn bị rời khỏi đây.

Y đi vòng một vòng nhỏ quanh khu mộ địa, trời đã tờ mờ tảng sáng, vừa đi, vừa lưu ý xem có địch nhân ẩn nấp sau những tấm mộ bia hay không. Đúng lúc này, đột nhiên bước chân y khựng lại.

Ánh mắt của y, dừng lại trên một tấm bia mộ. Tấm bia này không có gì đặc biệt cả, nhưng ánh mắt của y như con ruồi con nhặng bị dính vào lưới nhện vậy, bị thu hút một cách mãnh liệt, nhất thời không thể dịch ánh mắt ra nơi khác.

Sau đó y hít vào một hơi thật sâu.

Mắt y lại càng sáng hơn nữa ... không nghi ngờ gì nữa, là y đã mượn chút ánh sáng lơ mơ của buổi sáng sớm, nhìn được tên khắc trên bia mộ ... nếu như nụ cười khi nãy biểu hiện sự hài lòng cực độ, thì gương mặt của y lúc này lại tràn đầy sự kinh ngạc.

Sự kinh ngạc khi phát hiện một bí mật cực kỳ trọng đại.

Y lại lẩm bẩm nói một mình: “Gặp ma rồi!”.

Khi đi ra khỏi mộ trường, y mới vẫy vẫy tay, lắc lắc người, cơ hồ như đến giờ mới phát hiện ra lúc nãy mình vì để giữ mạng đã ném gói rượu thịt trong tay đi mất, vì vậy tả thủ mới trống không.

Trận ác đấu hung hiểm trong mộ trường khi nãy thật giống như một giấc mộng vậy.

Nhưng đối với phát hiện của Nhất Trận Phong Quách Thương Hùng mà nói, đây tuyệt đối không phải là một giấc mộng.

Y vừa đến nhà, đã hưng phấn đánh thức diệt nhi của mình, định kể phát hiện vừa rồi cho y nghe. Nhưng diệt nhi của y tuy cũng là một trong Tiểu Tứ Đại Danh Bộ của Lưỡng Hà, nhưng vì y cũng là một đại danh bộ của vùng này, vì vậy vì điều tra vụ án, y đã bốn ngày nay không được ngủ ngon rồi, đối với sự tình mà thúc phụ kể lúc còn đang ngái ngủ, mắt mũi dập dềm, nửa muốn nghe nửa không, huống hồ, thúc phụ của y lại không mang rượu thịt về ăn uống, thế nên cũng càng chẳng khiến y hứng thú.

Cũng vì duyên cớ này, khiến Quách Thương Hùng nổi cáu, tức giận mắng: “Người cứ ngủ cho đã đi! Đợi sang mai ta phá vụ liên hoàn án này, đảm bảo người có kê cao gối cũng không ngủ được đâu!” Mắng rồi y cũng chẳng buồn nói tiếp nữa, cả phát hiện của mình cũng không nói cho diệt nhi biết nốt, mà chỉ nói một câu: “Gặp ma!”, sau đó bực bội trở về phòng của mình.

Sáng hôm sau, khi diệt nhi của Quách Thương Hùng tỉnh hẳn ngủ, sang phòng y xem thử, thì không thấy thúc phụ của mình đâu nữa, hỏi đệ đệ của y thì mới biết từ sáng sớm, thúc phụ đã mặc quan phục nha sai uy phong lẫm lẫm đi ra ngoài rồi, có điều đệ đệ của y cũng không biết Quách Thương Hùng đi đâu.

Diệt nhi nghĩ lại chuyện tối qua thúc phụ đã nói với mình, trong lòng cứ cảm thấy bứt rứt không yên, thế nên vội vàng đi rửa mặt, rồi chạy đến huyện nha, nhưng hỏi ra mới biết thúc phụ y không hề đến đó!

Với tính cách nghiêm khắc cẩn thận của thúc phụ y, mỗi sáng sớm đều phải đến nha huyện đúng giờ tuân tra một lượt, sắp xếp sự vụ cho sai dịch, rồi mới đi làm việc của mình, hôm nay đột nhiên thói quen lại thay đổi, rõ ràng là vô cùng bất bình thường.

Vì vậy y lập tức đi tìm một vị hảo bằng hữu của thúc phụ là tuần bộ đô đầu Trương Đại Thụ thương nghị, lúc này đã gần đến chính ngọ, Trương Đại Thụ biết tin, cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bèn lập tức phái các bộ khoái sai dịch đi tìm kiếm.

Đến gần tối vẫn chưa có tin tức gì của Quách Thương Hùng, dường như y đã hoàn toàn biến mất vô tăm vô tích, chúng nhân giờ mới biết sự tình hết sức không đơn giản.

Trương Đại Thụ liền báo lên cho tri phủ đại nhân Du Trăn Lan, tri phủ đại nhân liền phái thêm nhân thủ, đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng cả một đêm ròng vẫn không hề có chút tin tức nào.

Công huân nghiệp tích của Quách Thương Hùng ở vùng Lưỡng Hà này không ai là không biết, y còn được cả Hà Bắc Đại Danh Đô Chuyên Vận Sứ Tri Châu Sự Ngô Thiết Dực Ngô đại nhân khen thưởng gia ân, vì vậy Tri Phủ Du Trăn Lan lập tức đem chuyện này báo cáo lên cho Ngô Thiết Dực. Ngô Thiết Dực lấy làm chấn động, liền phái thêm thông phán Tạ Tự Cư hiệp trợ Du Trăn Lan tìm kiếm Quách Thương Hùng, nhưng tìm kiếm cả ba ngày mà vẫn chưa có được kết quả.

Chính ngọ ba ngày sau, Trương Đại Thụ và điệt nhi của Quách Thương Hùng cùng bước vào huyện nha, có lẽ vì thấy được vẻ buồn rầu lo lắng của họ Quách, nên Trương Đại Thụ liền tùy tiện an ủi một câu: “Đừng lo lắng quá, thúc phụ của huynh đệ có ngoại hiệu là Nhất Trăn Phong, ai biết được có phải y đã bay lên nóc nhà nằm khểnh rồi hay không?”.

Lời vừa mới dứt, từ trên mái hiên chợt xuất hiện một bóng đen, trông đường nét giống như một cái bọc lớn đen xì.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi tung người nhảy lên, chỉ thấy bên trên mái hiên hoa văn sắc sảo có một người đang nằm sấp, hơi thở đã tắt từ lâu, thi thể đã bắt đầu thối rữa.

Người này đương nhiên chính là Quách Thương Hùng.

Nguyên nhân cái chết của y cực kỳ quái dị, trên người hoàn toàn không có lấy một vết thương, nhưng từ lưỡi đến cổ họng, từ cổ họng đến dạ dày, từ dạ dày đến phổi, toàn bộ đều đã lở loét và cháy khét, dường như đã bị một ngọn lửa thiêu đốt từ trong ra ngoài vậy, kỳ quái nhất là khi y chết, song thủ vẫn còn ôm chặt một tấm bia mộ.

Tấm bia mộ này vô danh vô tính, chỉ có một miếng thúy ngọc màu xanh giống như ngọc “Thiểm Sơn Vân” khảm bên trên, có người nhận ra đây là một tấm bia mộ vô danh ở Đại Bá Công Nghĩa Gia.

Tạ Tự Cư, Trương Đại Thụ và cả điệt nhi của người chết đều đã lần lượt đến Đại Bá Công Nghĩa Gia xem xét, nhưng vẫn không có chút đầu mối nào.

Vụ án này, đã trở thành một vụ án không đầu mối khiến mọi người bàn tán xôn xao.

2.

Người nói tất cả quá trình của vụ án này cho Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghe, không phải ai khác, mà chính là diệt nhi của Quách Thương Hùng.

Người này cũng là một trong Lưỡng Hà Tiểu Tứ Đại Danh Bộ, Quách Thu Phong.

Quách Thu Phong ngoại hiệu Bạch Vân Phi, cũng giống như thúc phụ Quách Thương Hùng của y, đều là hảo thủ có kinh công cực cao trong Lục Phiến Môn.

Quách Thu Phong đem vụ án này kể cho Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghe, hoàn toàn không phải vì muốn hai người bọn họ nhúng tay vào chuyện này, bởi vì lúc đó Lãnh Huyết đang dưỡng thương ở nhà y, còn Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng đang phải lao tâm phí thần vì chuyện vụ án bát đại gia vùng Lưỡng Hà bị diệt môn, hơn nữa, Quách Thu Phong kiên trì cho rằng, tuy rằng vụ án của Quách Thương Hùng đến giờ vẫn chưa thể phá, nhưng không phải là không có đầu mối nào, nên y vẫn quyết tâm đích thân phá cho bằng được vụ án này để báo thù cho người thúc phụ đã dưỡng dục hai huynh đệ y thành người.

Quách Thu Phong là một thanh niên nhân rất có chí khí, vì vậy tuy Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều rất hứng thú với vụ án của Quách Thương Hùng, nhưng vì biết cá tính quật cường của y, nên cũng không nhúng tay can thiệp.

Đáng tiếc tạo ngộ của Quách Thu Phong có thể nói ra cực xấu, y nhận sự uỷ thác của Thiết Thủ và Lãnh Huyết bảo vệ nhị trang chủ của Tập Gia Trang Tập Thu Nhai, cuối cùng đã tử chiến trên phong hỏa đài.

Lúc này Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã phá được vụ án bát đại gia diệt môn, đồng thời dẹp yên được đại loạn đoạt quyền trong Tập Gia Trang (muốn biết tường tận xin xem bộ Toái Mộng Dao), tạm thời cũng chưa có việc gì gấp, nên quyết định lưu lại Lưỡng Hà để hoàn thành di nguyện của Quách Thu Phong: chiếu cố đệ đệ Quách Trúc Sáu của y và điều tra rõ ràng vụ án cái chết của Quách Thương Hùng.

Bước đầu tiên của hai người chính là tìm đến Quách Trúc Sáu.

Quách Trúc Sáu cũng là sai dịch trong nha môn, chỉ có điều võ công của y không bằng thúc phụ và ca ca của mình, kinh công và năng lực tra án cũng còn kém rất xa, vì vậy cho dù Quách Trúc Sáu có cúc cung tận tụy cũng chỉ bất quá là một tạp sự phó bộ đầu trong nha môn mà thôi.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết tìm đến Quách Trúc Sáu là để hiểu biết thêm về án tình.

Bởi vì bước thứ hai của họ chính là, tìm hiểu xem Nhất Trộn Phong Quách Thương Hùng chết như thế nào?

Kinh công của Quách Thương Hùng cao như vậy, là cái gì đã giết chết y? Tại sao phải giết chết y? Giết chết y thế nào? Đêm đó Quách Thương Hùng đã phát hiện được bí mật gì? Bí mật này và việc y bị giết có quan hệ gì?

- o O o -